

994.838

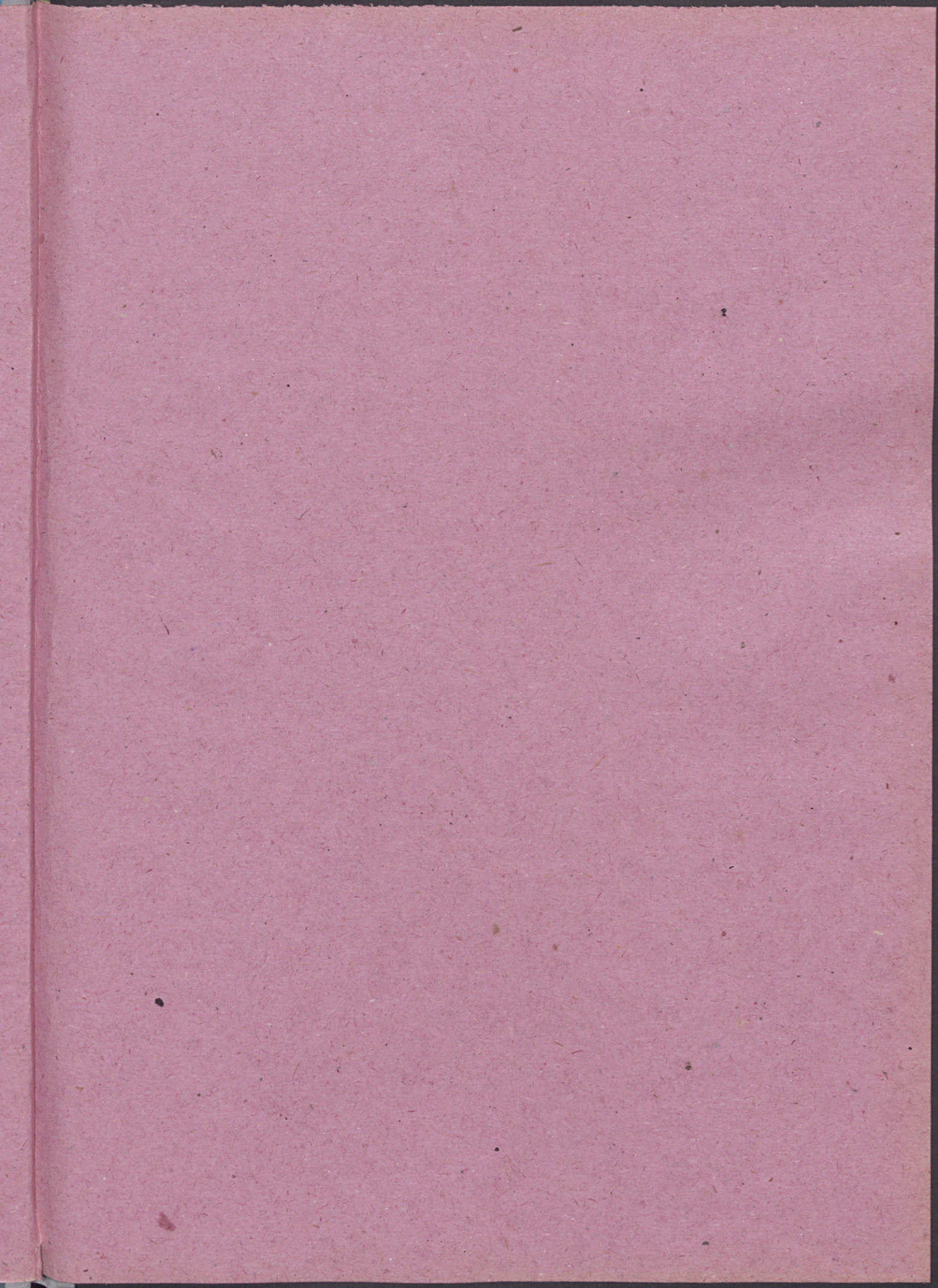

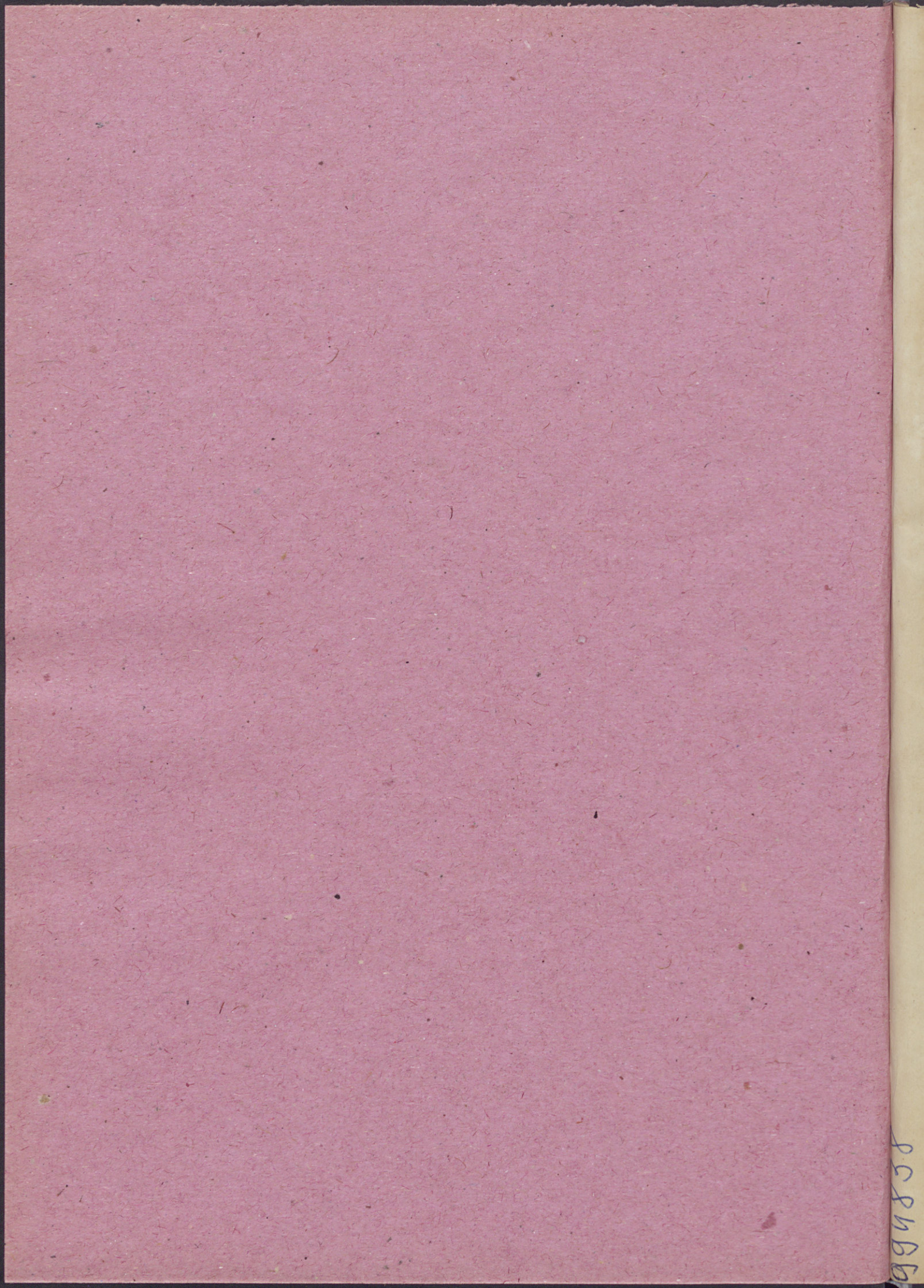
Debreceni Egyetem
Egyetemi és Nemzeti Könyvtár

7225 5322

99855

CARMINA VOTIVA
SUIS MAJESTATIBUS SACRATISSIMIS
FRANCISCO JOSEPHO I.
AUSTRIÆ IMPERATORI, APOSTOLICO HUNGARIÆ, BOHEMIÆ, LOMBARDIÆ-
VENETIARUM, GALLICIÆ, ILLIRICI REGI, ARCHIDUCI AUSTRIÆ
ETC. ETC.

PRINCIPI CLEMENTISSIMO P. P.

ITEM

CONJUGI AUGUSTISSIMAE
ELISABETHÆ AMALIÆ EUGENIÆ
AUSTRIÆ IMPERATRICI, REGIÆ PRINCIPISSÆ BAVARICÆ, ORDINIS STELLÆ
CRUCIS DOMINÆ, BRUNENSIS ET GENÈPONTANI DOMICELLARUM INSTITUTI
SUPREMÆ PROTECTRICI ET DIRECTRICI.
ETC. ETC.

DOMINAE CLEMENTISSIMAE M. P.
DUM ALTISSIMO ET AUSPICATISSIMO ADVENTU
DIE XIX. MAII ANNI MDCCCLVII,
DEBRECINUM BEARENT,
AB ALUMNIS COLLEGII REFORMATORUM EJATIS
IN DOCUMENTUM PROFUNDISSIMAE VENERATIONIS ET OBSEQUII,
HOMAGIALI CUM DEVOTIONE
SACRATA.

EXCUSA TYPIS TYPOGRAPHICÆ CIVITATIS DEBRECINENSIS
1857.

PC 8465

994838

Ős tanodánk hű érzületében,

Osztozik a nemzet örömében,

Lángbetűkkel Irván hómlokára:

Fény s DűCsőség a Császári Párra.

S z é l K á l m á n,
hittudományt hallgató.

Quam nova Pannonicas pertentant gaudia mentes,
Et quam votivus fertur ad astra sonus!
Tempora Phœbeiâ lauro cinguntur, ovantum
Plausibus insolitis tecta viæque fremunt.
Perque triumphales portas, per structa trophæa
Miles, io Pæan, io triumphe! canit.
Assurgunt Proceres læti, florensque iuventus
Undique festivis conglomeratur equis;
Sedibus exciti cives clamoribus adsunt,
Deserit assvetos ipse colonus agros.
Sic solet indociles, frudentibus abdita silvis,
Sole novo, volucrum turba, sonare modos;
Aut ubi distinuit iuvenem mora longa, benigne
Sic precibus carum mater anhela vocat.

Hic TIBI surgit honos PRINCEPS FRANCISCE JOSEPHE!
Patria TE votis ominibusque petit;
Nam desideriiis precibusque fidelibus icta
Hungara gens DOMINUM cernere gestit ovans.
O multum populis varias dilectus ad oras,
Imperii columnen, MAXIME CÆSAR, ave!
TU regis Austriacum patriis virtutibus orbem,
Aequato svetus jure beare Tuos.
Viribus unitis populos coniungis amicos,
Præscribens, fierent quæ trutinanda, foris.
TE Duce, divini crescit reverentia cultus,
Musaque amat placidos pangere docta modos.
Errores hominum, morum reparantur abusus,
Atque vigent populi commoda, pacis amor.

Non ergo mirum, si Regna beata fatentur:

„Nil HABSURGIACA majus in orbe DOMO.“

Salve igitur CÆSAR multum nobis Venerande!

A cuius pendet nostra salute salus.

Ipsa quoque en tellus, virides redimita capillos,

Nectit CÆSAREO in tramite sarta lubens.

Pannoniæ fines perfundit Copia cornû

Aurea, lætitiæ signa datura suæ.

TU quoque MAGNANIMO CONJUX sociata MARITO,

— Quam nobis faustam Bojica terra tulit —

ELISABETHA, Throni Consors! cum CÆSARE partem

Præcipuam nostræ prosperitatis habes.

Quanta TUI Vultus clementia, formaque Divæ

Se stupet humano corpore posse capi! —

Vive valeque diu Regum generosa Propago!

Splendidus Austriaci, flosque decusque Throni!

O utinam Hungaricas posses prope cernere mentes:

Aspiceres, qualis pectora candor habet! —

VOS quoque, quæ nobis in spes adolescentis amplas,

Crescite Cæsarei pignora cara Thori!

Annorumque novos natalibus addite fastos!

Augustæque DOMUS accumulate decus!

Inclyta Progenies, Superisque affinis Origo!

— Gratia quam populis cœlitus alma dedit, —

Debreciis Pallas vovet hoc famulata sub oris:

Ut decus AUSTRIACÆ stet sine fine DOMUS. —

Stephanus Joó,
Theologiae studiosus.

II.

Multi canendos crediderint Duces
Non indecoro pulvere sordidos,
Claris et auctores triumphis
Chersoniæ impavidos ruinæ:

Rectè benignus Divus habebitur,
Ducente quo, Pax et bona Faustitas,
Per arva, per sedes quietas,
Mellifluis agitur alis.

O Præses orbis Pannonici, TUO
Sint sacra, CÆSAR! carmina NOMINI,
Cui vix habet mortale quidquam
Terra ferax simile aut secundum.

TE, MAGNE PRINCEPS! Præsides, sospites
Nullam expavemus vim, quatiat licet
Orbem tumultus, fervidoque
Turbine terra alibi laboret.

TE fraudis expers Simplicitas juvat,
Fidesque semper propositi tenax;
Auctore TE, candens fugatis,
Nos reficit Pietas, tenebris.

Fœcunda cornû divite terminos
Telluris almæ Copia recreat;
Bos tutus errat, floridisque
Luxuriat pecus omne campis.

O quâ refulget sol super æthera
Colende CÆSAR! Debrecios Lares
Lustrare dignatus, Viennæ
Fumum et opes strepitumque linquens

Salve! beatus COMPARE, quam TIBI
Clemens Deorum gratia cœlitus
Donavit, et gentem fidelem
Propitio tueare VULTU!

Franciscus Balogh,
Theologiae studiosus.

III.

Mért riad a dal Hunnia térein?

Mely mint az orkán égbetörő szava

Bezúgja e Hont, s mely örömmek

Éneke áradoz ajkainkról?

Nem a letűnt kort, és nem az új tavaszt,

FEJDELMET illet, Jót, Nemeset, s Dicsőt

A hála, mely mint áldozatfüst

Felröpül a Szerafok körén túl.

Óh él az Árpád nemzete még! az ős

Apák erényét birja jelenkorunk

Magzatja, most is tiszta hűség

Nemzeti legragyogóbb tulajdon.

E lángoló tűz, melynek a félvilág

Tanúja vólt fel-fellobogásiban,

A legdicsőbb CSÁSZÁRI PÁRNAK

Áldozik üdvözölő dalokban,

Most csak dalokban. Tetteivel, ha kell,

E hű magyar nép, ősi szokás szerint,

Kész élve, kész vívó csatákban

Halva, adózni DICSŐ URÁNAK.

Hogy csöndes e Hon, s messze határain

Nép-boldogító Béke lebeg, s szelíd

Kormányzat által, szebb jövőnek

Reggele váltja az éj borúját,

NEKED köszönjük, s TÉGEDET áld ezért
CSÁSZÁRI FELSÉG! a Magyar. Elhagyád
Fejedelmi Széked, hogy tekinthesd
Népeid érzületét közelbről.

Jöttöd Dicsőség, s Lépteidet magok
Az égi Nemtők környezik, és reánk
— Nem csal reményünk — híveidre
Tárja arany szaruját a Bőség.

Oh, gyenge, lantunk zengeni ily DICSÖT!
Bátor szemekkel vajh ki tekintheti
A nagy magasban tündököelve
Fentragyogó Nap arany sugárit?

Légy százszor üdvöz FEJDELEM! a Magyar,
Hidd el, megérté mennyei szellemed,
Körúrad Innep Városunknak,
S TÉGEDET emlegetend örökké.

Szeremlei Sámuel,
hittudományt hallgató.

IV.

Im eljövél közénk fénylő CSÁSZÁRI PÁR!
Mint üdve hajnalát, e nép régóta vár,
S hálája föllobog;
Mert él bizalma, hogy nagy Szívetek csupán
Jólléteért dobog.

Miként a tiszta nap, ha reggel megjelen,
Átallhatolva a sötétes éjjelen,
Fényt áraszt mindenütt:
Hazánk is földerül, ha békés látkörén
Jóságtok napja süt.

Te vagy dicső URUNK, tiéid védfala,
Melletted áll szendén keblednek Angyala;
Reményünk horgonyát
Ő benne is vetjük, hogy boldogítani kész
A hármás bércz Honát.

Kit égi Nemtöként hódolva tisztelünk,
Mert benne pártoló ANYÁT lelt Nemzetünk,
S törölvén lágy keze
A legmagasb homlok veriték-csöppjeit,
Jóltévönkké leve.

S TE, kit Főnkül az Ég szerelméből ada,
Az örökkévaló HABSBERG-HÁZ Magzata!
Kiben nagy ÖSEID
Élednek újlag, s Trónod fényét fölül-
Mulják erényeid:

Tekinteted napját édes Hazánk felé
Mily égi kedvező ihlet vezérelé!

Meleg sugárira

Uj élet, mozgalom, műveltség terjedez
Minden határra.

Meglátva fényarczod a nép öröme gyúl,
Száll íma, kél fohász, százezrek ajkirúl

ISTEN oltárinál;

Szívök sugalltából esdvén: **ÉLJEN SOKÁ**
A CSÁSZÁR, A KIRÁLY!

Zöldelljen hervatlan röpkény szent homlokán
Ragyogjon híre a dicsőség csarnokán

Sok századéven át,

Virúlva míg tenyész a boldogság ölen
E FELSÉGES CSALÁD!!!

Nagy Sándor,
hittudományt hallgató.

V.

Szeráfkar zeng vagy nyáréj fuvolái?
Vagy lány tündérajk szól édes regét?
Vagy millió szív össze-dobbanása?
— Ki fejtí meg a lelkek énekét?

Harsány örömjaj, ágyúk víg morajja
Bércz s rónatáj dörgő vízhangja kél:
De mindezeknél meghatóbb zenét ad
A szellemdal, — mit a hű szív beszél.

Igen, mi a fényt s pompát lelkesíti,
Ez a szíveknek hű hangúlata,
Ez legbecsesb kincs, legdrágább ajándék,
Mit FEJDELMÉNEK Nemzet nyujthata.

Világ szerelme, népeid reménye,
Legjobb URUNK, ATYÁNK és GYÁMOLUNK!
Kiken Kegyelmed arcza most megújúl
Mi is jöttödnek ezzel hódolunk.

E hűség lángol a fáklyák tüzében
Diadalívek ormán ez lebeg,
Ez szól az ágyúk üdvlövése közben,
S ha ÉLJENT zúg a lelkesült tömeg.

Jösz így fogadva, s fényes oldalodnál
Erényiért kit annyi nép imád,
Kegydzsan ott áll a CSÁSZÁRI HÜTVÖS
Hajnal-szülötte ékes bájvirág.

Ily percz becséért vérét életével
Áldozni kész volt mindig a Magyar,
S e századoktól örökölt hűségét
Nem ingatá meg semmi zivatar.

Ily percz az , melyben láng esküje villan:
Hogy védni fogja a Trónt és Hazát,
S a nagyszerü nap ünnepét megülvén:
Emlékét unokáknak adja át.

Balogh Ferencz,
hittudományt hallgató.

VI.

Szálj le fényes Trónod bitoráról!
Szállj és jer közénk le jó CSÁSZÁRUNK!
S a vidám zajt, mely a bércz fokáról
Üdvözöl, hangozza róna tájunk.
És e hangon riadó öröme,
Felvidúl szivünk, mint zöld vidékünk
A tavasznak langy lehelletére, —
S új virágot hint utadra népünk.

Igy kelének titkos óhajtásink
Hű kebelből, szívek rejtekéből;
És TE jöttél, mint Sas, ős lapályink
Megtekintni Chérubok köréből.
Délbábos alföldünk határán
Merre elhat láng szemed sugára,
Ime látod millióknak arczán
Mily imádott e Nemzet KIRÁLYA!

Oly valódi dísz a FEJDELEMNEK
A hideg kö, s drága gyöngy nem adnak;
Mint virági a hű érzelemnek
Melyek a nép szívében fakadnak,
S a dicső, kit FEJDELEM tisztével
Áld meg ISTEN népétől szeretve
Boldogabb, mint Indiák kincsével
S félvilág javával környékezve.

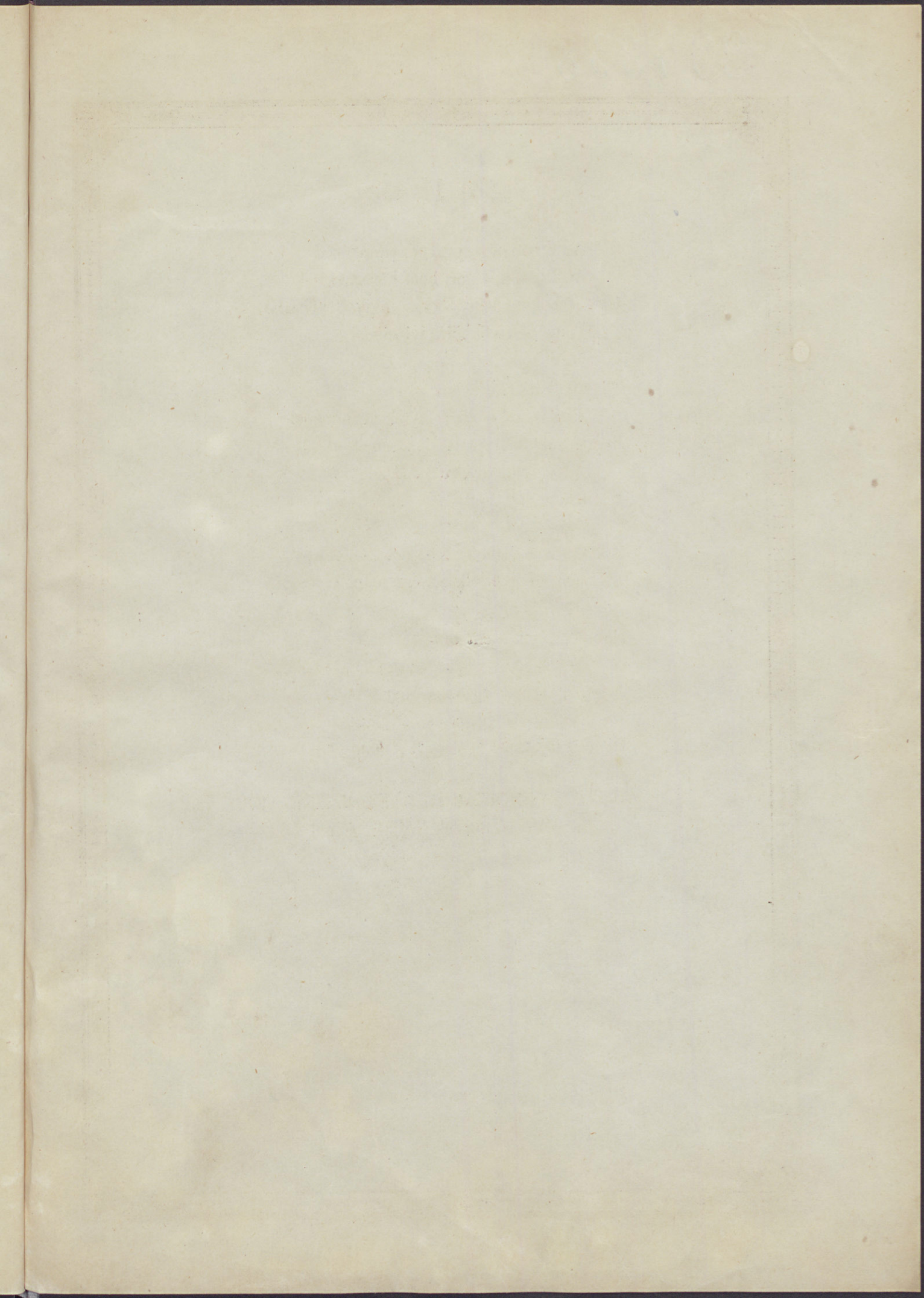
NÉKED e Hon nem szinlett hűséggel
Örvendezve tiszteleg körében,
Jó CSÁSZÁRUNK! mert nem aludt még el
Ősi hűség lángoló keblében.

S értünk bár elhagytad fénylő széked
 S Biborod sugári nem köröznek:
 Ugy is boldog vagy, mert, hígyed! **TÉGED**
 Népeid szivökből üdvözölnek.

Tündöklő arczodnak látásában
 Mennyi üdv, s élv nyílik kebleinknek!
 Szerteszét ez örvendő Hazában
 Mindenütt csak **RÓLAD** zeng az ének.
 S a midőn e Nemzet tiszteleghet
FELSÉGED szentséges Személyének;
 Hol van a szó, mely fogadva **TÉGED**,
 Megfeleljen lelkünk érzetének?

Debreczennek szent örvendezését
 Nézd, mely együtt szemlélheti **VÉLED**
 A legbájosb és legjobb **CSÁSZÁRNÉT**,
 Nemtő-Anyját hálás népeidnek.
 Hadd örüljön hát e Város, s zengjen
 Ajakán a lelkes fölkiáltás:
 Üdv, **CSÁSZÁRUNK** s **CSÁSZÁRNÉNK TINÉKTEK**
 Égből harmatozzék **RÁTOK** áldás!

Bihari Péter,
 gimnásiumi VIII. oszt. tanuló.

994838

